

Családi vasárnap

Nehéz megtalálni a megfelelő szavakat, hogy arról írjak, amit érzek. Keresgélem őket napok óta. Az ős rátelepedett a szívemre fénytelenységével együtt. Amikor belépek az osztályomba, ezernyi színes lángot látok minden új napon tanítványaim szemében, mintha Isten iderejtette volna a világ elfoszló fényeit.

Az utolsó szereplésünkre készülünk együtt. Mindenki izgatott. Tiszteletes Urat kértük meg, segítsen számunkra megfelelő és méltó műsort készíteni a Reformáció fényében. A gyermekek lelkesedése, még soha nem volt ilyen őszinte, ők is érzik az ünnep hozta lehetőséget, ahol hitükről tesznek bizonyosságot a darab tolmácsolásával. Csetlő-botló kamaszok küzdelme a szavakkal, az énekhangokkal, a hangsúlyokkal, a hangképzéssel, a szégyenlősség legyőzésével, a fegyelmezettséggel, miközben figyelemmel kísérik egymást, mert a mondatok egymásra épülnek, hogy egy kerek történetben elevenedjenek meg. A próbák, hol zajosak, hol túl vidámak, néha szétesősek, változó hangulatúak, olyanok, mint mi mindannyian. A jelmezek megtalálása, felpróbálása, egy-egy félrecsúszó énekhang, ritmus, kacagásra ingerlő tényező. Nehéz ilyenkor komolynak maradni, de a próbák, összeolvasások, éneklések, már csak ilyenek.

És egyszerre, már csak ott várunk lélegzetünket is visszafojtva a templom padsoraiban, megilletődötten, pergetve magunk előtt képzeletbeli szövegekönyveinket, hogy ne hibázzunk, hogy tökéletesen sikerüljön minden. Néma és hangos imák duruzsolása kísér minket, figyelő szempárok követik mozdulatainkat. Felhangzanak az énekek, a fuvolák hangja lágyan kísér, szavaik betöltik a teret, az igék megtisztítják szívünket, miközben elmúlik a remegés ajkainkról.

A mi gyermekeink a folytatás ígéretei, a mi gyermekeink a jövő letéteményesei, a mi gyermekeink adják tovább a reformációt, a mi gyermekeink életünk és hitünk továbbvivői.

AZ Ő SZEMÜKBEN ÉS SZÍVÜKBEN TELJESEDIK KI AZ IGE: "NÉZZÉTEK, MEKKORA SZERETETTEL VAN IRÁNTUNK AZ ATYA: ISTEN GYERMEKEINEK HÍVNAK MINKET, ÉS AZOK IS VAGYUNK" 1 János 3,1
